

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Hai ngày 27/06/2022.

*****

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 928

“CHUYỂN ĐỔI ĐƯỢC CHÍNH MÌNH MỚI LÀ CHÂN THIỆN MỸ”

Chúng ta thường hay nghe thế gian nói đến “*chân thiện mỹ*”, nhưng chúng ta không hiểu ý nghĩa chân thực của “*chân thiện mỹ*”. Hòa Thượng nói: “*Chuyển đổi được tập khí của chính mình mới là chân thiện mỹ*”. Vì chúng ta chuyển đổi được tập khí của chính mình thì “*cảnh tùy tâm chuyển*”. Chúng ta chuyển đổi được tất cả những tập khí xấu ác của bản thân thì tâm của chúng ta là Thanh Tịnh, Bình Đẳng, Giác. Nếu chúng ta niệm Phật với tâm Thanh Tịnh, Bình Đẳng, Giác thì liền tương ưng với Phật. Nếu chúng ta không chuyển đổi được tập khí, vẫn để phiền não tập khí lôi kéo, bó buộc thì dù chúng ta niệm Phật công phu nhiều thời gian nhưng cũng không thể tốt hơn vì vấn đề then chốt chính là phải loại trừ được tập khí. Nếu chúng ta không đoạn trừ được tập khí thì như Ngài Lý Bình Nam nói: “*Đáng sinh tử như thế nào vẫn phải sinh tử như thế đó, đáng đọa lạc như thế nào vẫn phải đọa lạc như thế đó*”. Tổ Sư Đại Đức nhiều đời đã nói: “*Niệm Phật Di Đà tâm tán loạn, đau mòn rất hòng cũng uổng công*”.

Nhiều người không biết tại sao mình đã tu hành nhiều năm, công phu nhiều năm mà không thấy tâm đắc điều gì. Khi phiền não đến thì họ vẫn phiền não, vẫn bị ngoại cảnh chi phối. Đó là chúng ta chỉ mới tu trên hình tướng, không tu trong nội tâm. Tụng Kinh, mặc áo nâu, ăn chay chỉ là bề ngoài. Chúng ta chuyển đổi từ trong nội tâm của mình, loại trừ những tập khí phiền não của mình, đó mới là chân thật có công phu. Cho nên trong bài học hôm nay Hòa Thượng nhắc: “*Chuyển đổi được chính mình mới là chân thiện mỹ*”.

Hòa Thượng nói: “*Bạn tu hành mà đi xem bói, về còn khen thầy bói nói đúng, nói chuẩn thì bạn không có tu hành gì cả. Công phu tu hành thấp nhất là phải chuyển đổi được cảnh giới. Bạn không chuyển được cảnh giới thì bạn không có tu hành gì cả. Đáng lẽ về nhà bạn phải khóc một trận thật to mới đúng!*”.

Người tu hành nếu thật học, thật tu đều có thể chuyển đổi được cảnh giới. Người xưa nói: “*Cảnh tùy tâm chuyển*”. Tâm chúng ta chuyển thì hoàn cảnh sẽ chuyển. Có người nói: “*Tâm tôi chuyển rồi mà tại sao cảnh không chuyển? Ngày ngày tôi ăn chay, ngày ngày tôi niệm Phật, ngày ngày tôi mặc áo nâu mà sao cảnh giới không chuyển?*”. Tụng Kinh, ăn chay, mặc áo nâu chỉ là hình tướng bên ngoài. Chúng ta

phải loại trừ được tập khí phiền não, chuyển đổi được tập khí phiền não thì mới là chân thật có công phu. Chúng ta đã đoạn trừ được hết những tập khí của mình chưa?

Hòa thượng nói: **“Bạn không biết chuyển chính mình, ngay bản lĩnh này bạn còn không có, vậy thì bạn học Phật đã uổng phí rồi! Bạn phải chân thật chuyển đổi được chính mình, ở trong cuộc sống thường ngày, thuận cảnh, nghịch cảnh, thuận duyên, ác duyên đều không làm bạn động tâm. Mỗi giờ, mỗi lúc, mỗi nơi bạn đều tự tại, tùy thuận với tánh đức. Dù ngoại cảnh như thế nào ta vẫn an nhiên tự tại với tính đức”**. Tính đức là trí thiện, trí mỹ, người thế gian thường dùng từ **“chân thiện mỹ”**. Tánh đức và tự tánh là một. Tánh đức của chúng ta là thuần tịnh, vô nhiễm. Hiện tại chúng ta đang bị nhiễm ô là do tập tánh.

Hòa Thượng nói: **“Người chân thật chuyển được cảnh giới nội tâm của chính mình thì mới chân thật đạt đến chân thiện mỹ”**. Tu hành chính là chuyển cảnh giới. Chúng ta ở trong tất cả mọi cảnh duyên, thuận cảnh nghịch cảnh, thuận duyên ác duyên đều phải giữ được tâm thanh tịnh, không bị động tâm. Nhưng chúng ta luôn bị cảnh giới lôi kéo xềnh xệch. Gặp thuận cảnh thì chúng ta sinh tâm ưa thích, gặp nghịch cảnh thì chúng ta sinh tâm chán ghét. Thuận cảnh, nghịch cảnh bên ngoài vẫn tác động đến chúng ta, vậy thì tâm của chúng ta không thể thanh tịnh.

Hòa Thượng nói: **“Chí ít bạn phải chuyển được cảnh giới”**. Chúng ta phải chuyển được cảnh giới nội tâm của chính mình chứ không phải là đi chuyển cảnh giới của người khác, không phải là chúng ta suốt ngày đi tìm người ta để thắc mắc: **“Tại sao như thế này, tại sao như thế kia?”**.

Hòa Thượng nói: **“Thế gian này người ta không chuyển được cảnh giới? Đó là thế gian thường tình. Thế gian thường tình, cảnh giới chuyển họ chứ họ không chuyển được cảnh giới. Nếu chúng ta chuyển được cảnh giới thì chúng ta vượt thế gian thường tình. Người không chuyển đổi được cảnh giới, đó là việc thế gian thường tình. Bạn không nên trách móc họ. Người phạm lỗi, người tạo ra những việc bất thiện, đại nghịch bất đạo, đó là việc thế gian thường tình. Bạn không nên trách họ”**. Đó là việc của họ. Việc của chúng ta là phải vượt thế gian thường tình. Chúng ta có thể chuyển được cảnh giới mới chính là chúng ta có công phu.

Hòa Thượng nói: **“Ở thế gian này, những việc không vừa ý có đến 80 - 90 %. Bạn thử nghĩ xem, nếu bạn không chuyển được cảnh giới thì ngày ngày bạn bị cảnh giới chuyển, bạn luôn luôn ở trong phiền não”**. Một ngày từ sáng đến tối, chúng ta luôn phiền não: **“Trời ơi, sao nóng quá! Trời ơi, sao lạnh quá!”**. Đó là những việc rất bình thường, nóng lạnh là bình thường theo quy luật Xuân Hạ Thu Đông. Nếu chúng ta làm việc mà không thuận ý vừa lòng thì chúng ta còn phiền não hơn. Ngày ngày chúng ta cảm thấy như bị mắng, vậy thì chúng ta luôn sống trong phiền não chứ không cảm thấy được

giải thoát. Nếu ngày ngày các vị cảm thấy như bị mắng thì chúc mừng các vị vì các vị sẽ “sớm tốt nghiệp”, vì các vị không nghe nữa thì không bị mắng. Nếu chúng ta cảm thấy như bị mắng thì đó là vì chúng ta đang phạm những lỗi đó, nếu chúng ta không phạm những lỗi đó thì chúng ta sẽ không cảm thấy khó chịu giống như bị mắng. Hòa Thượng nhìn thấy tập khí phiền não của chúng ta cho nên Ngài ngày ngày nhắc, Ngài dùng thuốc để đối trị tập khí phiền não của chúng ta. Tất cả các bài dạy của Ngài đều “*kê thuốc đúng bệnh*”, không có bài thuốc thừa.

Hòa Thượng nói: ***“Chuyển đổi được chính mình mới là chân thiện mỹ, chuyển đổi được chính mình thì chúng ta mới chuyển đổi được cảnh giới, chuyển đổi được cảnh giới phàm phu thì chúng ta mới có được cảnh giới của thế giới Tây Phương Cực Lạc”***.

Chúng ta không chuyển đổi được cảnh giới, cảnh giới phàm phu vẫn làm chúng ta phiền não thì chúng ta sẽ mãi ở trong cảnh giới phàm phu. Ngày ngày chúng ta nghe, tiếp nhận thì chúng ta được nhắc, chúng ta còn có cơ hội sửa. Những người không nghe nữa thì họ không còn cơ hội sửa, họ không còn cơ hội chuyển đổi. Họ thấy họ không có lỗi gì, mọi việc họ làm, mọi khởi tâm động niệm của họ đều đúng. Người xưa gọi đây là “*tự dĩ vi thị*”.

Trong bài học hôm trước, Hòa Thượng nói: ***“Có hai hạng người hoàn toàn không có lỗi: Hạng thứ nhất là chư Phật Như Lai, hạng thứ hai là những người không thấy mình có lỗi”***. Hạng người thứ hai không thừa nhận mình có lỗi, tự cho rằng cách thấy, cách biết, cách nói, cách làm của mình đều đúng. Vậy thì không có một thiện pháp nào có thể xuyên qua được sự ngạo mạn đó, không một lời khuyên nào có thể xuyên qua “*bức tường kiên cố*” đó.

Hòa Thượng nói: ***“Thông thường, chúng ta nhìn thấy người ta tạo nghiệp, làm những việc bất thiện thì chúng ta sinh tâm tức giận. Đây là thế gian thường tình. Trước khi chúng ta học Phật, chẳng phải là chúng ta vẫn như vậy hay sao! Bạn học Phật được mười năm, đó mới chỉ là ban đầu. Khi công phu chưa đủ, chưa thể khắc phục được phiền não, lúc nhìn thấy những sự việc không vừa mắt bạn vẫn cau mặt, tức giận. Nhưng nếu bạn học Phật được 20 năm, 30 năm, 40 năm thì tâm của bạn sẽ bình lặng”***.

Khi chúng ta chưa chân thật học Phật thì ngày ngày chúng ta tạo lỗi lầm, tạo nghiệp chướng. Chúng ta mới học được 10 năm. Lời của Hòa Thượng là lời của người đã trải qua 60 năm, là kinh nghiệm của Lão nhân. Chúng ta tu được 8 năm thì đã cho rằng mình tu có thâm niên. Chúng ta học Phật 20 năm, 30 năm, 40 năm nhưng phải là 40 năm trường kỳ, 40 năm tinh tấn, càng lúc càng xiết chặt hơn khởi tâm động niệm, hành vi tạo tác của chính mình. Nếu chúng ta tùy tiện phạm lỗi, tùy thuận tập khí thì 40 năm trôi qua cũng không có kết quả.

Hòa Thượng nói: **“Bạn phải chân thật chuyển đổi được chính mình. Khi tâm của bạn bình lặng rồi bạn sẽ nhìn thấy sự việc được rõ ràng hơn, chân thật hơn. Cho dù chúng sanh có tạo ra những nghiệp ác bất thiện cực trọng, bạn cũng sẽ không khởi tâm sân hận, không lộ ra tướng mạo của người sân hận. Bạn sẽ giống như chư Phật Bồ Tát **mặc nhiên cảm thụ**”**. Chúng ta yên lặng mà cảm nhận, nhìn thấy sự tạo tác, sự bất thiện của chúng sanh thì chúng ta sẽ hiểu được nguyên nhân họ vẫn đang tạo tác bất thiện là do họ vẫn chưa được tiếp nhận, họ vẫn chưa hiểu sâu được giáo lý của Phật, họ vẫn chưa hiểu được nhân quả. Nếu họ hiểu sâu được nhân quả thì họ sẽ toát mồ hôi, nổi gai xương sống chứ không dám tạo nghiệp nhiều như vậy!

Hòa Thượng có dẫn câu chuyện nhà Phật: Có một ngôi chùa nọ, Hòa Thượng dạy cho học trò tu hành nhưng học trò không chịu tu hành, không chịu khấn tụng, nghiêm túc, họ chảnh mắng, tùy tiện tạo nghiệp. Một hôm có mưa lớn trong mấy ngày liền khiến cây đổ ngã. Hòa Thượng bảo học trò: **“Các con hãy đi gom lại những cây bị đổ ngã rồi chát đóng lên để đốt”**. Học trò nói: **“Thưa Thầy! Mưa ba ngày, cây ướt sũng như vậy thì làm sao mà đốt được ạ?”**. Hòa Thượng nói: **“Các con cứ gom cây lại để trước sân!”**. Học trò dù không hiểu cũng gom một đống cây để trước sân. Khi triệu tập đại chúng, Hòa Thượng mới nhập định, đi vào trong địa ngục lấy chút lửa rồi thả vào đống củi đang ướt sũng. Khi Ngài vừa thả lửa vào thì đống củi đó lập tức cháy thành tro tàn. Học trò nhìn thấy thất kinh hồn vía, hỏi Hòa Thượng: **“Thưa Thầy! Lửa gì mà có thể cháy nhanh đến như vậy?”**. Hòa Thượng nói: **“Đó là lửa địa ngục, lửa địa ngục đáng sợ như vậy mà các con tùy tiện ngày ngày đang tạo nghiệp địa ngục! Vì không biết, không hiểu rõ ràng tường tận việc mình làm thì nhân như thế nào quả sẽ như thế đó”**. Đó là **“như thị nhân, như thị quả”**, nhân như thế nào thì quả như thế đó. Ngày ngày tạo nghiệp địa ngục thì làm sao thoát được địa ngục. Chúng ta cho rằng phải tạo tội lớn lao lắm mới là nghiệp địa ngục nhưng Hòa Thượng nói: **“Tài, sắc, danh, thực, thù, địa ngục ngũ điều căn”**. Năm thứ này là căn gốc của địa ngục. Bạn đắm chìm vào bất cứ thứ nào thì cũng đều là căn gốc của địa ngục.

Hòa Thượng nói: **“Nếu bạn tâm bình khí hòa rồi thì tự nhiên bạn sẽ nhận ra chân tướng của sự vật, sự việc, bạn sẽ không tùy tiện, không phóng túng làm những việc bất thiện. Cho nên Phật Bồ Tát, những bậc tu hành đạt đến tâm thanh tịnh họ rất kính cẩn, kín kẽ, không tùy tiện”**. Người thế gian rất tùy tiện bởi vì họ không nhận rõ được chân tướng cho nên họ mới dám làm. Hòa Thượng nói: **“Bây giờ chúng ta biết rồi thì người khác có muốn chúng ta làm ác chúng ta cũng không dám làm”**. Vì nếu chúng ta làm ác thì chúng ta phải đọa vào tam đồ, đọa trong ác đạo. Có người đang tu hành mà còn nói: **“Tao bỏ tu một giờ, để tao xử mày rồi sẽ tu tiếp!”**. Đó là chúng ta đang bị tập khí sai sự, đang bị cảnh giới chuyển, không chuyển được cảnh giới. Rất nhiều người như vậy!

Chúng ta biết rằng: **“Nhất niệm sân tâm khởi, bách vạn chướng môn khai”**. Một niệm sân nổi lên thì muôn ngàn nghiệp chướng khác cũng theo đó khởi, một niệm sân khởi lên thì chúng ta đã đọa vào luân hồi rồi. Một niệm sân nổi lên thì tâm ta đã mất đi sự thanh tịnh, vì vậy ta mất hết công đức. Phước đức không mất nhưng công đức đã mất. Tâm thanh tịnh mới có công đức. Dù bạn 10 năm tâm thanh tịnh nhưng chỉ cần một niệm sân khởi lên thì 10 năm thanh tịnh đó tiêu mất. Một niệm sân cũng giống như một mối lửa, mười năm công đức cũng giống như cánh rừng, chỉ cần một mối lửa thì cánh rừng đó sẽ bị thiêu rụi. Rừng công đức bị cháy rồi thì chúng ta sẽ đi vào luân hồi. Chúng ta đừng nghĩ rằng mình tu hành đã 10 năm, 20 năm thì Phật thấy mình cũng có công, Phật sẽ từ bi rước chúng ta. Không phải là các Ngài không rước chúng ta mà lúc đó chúng ta từ chối các Ngài.

Trong nhà Phật có những câu chuyện về những người tu hành. Có người bình thường dẫn chúng tu hành, khi bệnh khổ đến, người ta đến niệm Phật trợ duyên cho họ thì họ đuổi người ta về vì họ sợ niệm Phật thì sẽ chết, nhưng cuối cùng họ vẫn chết. Có những người là Hội trưởng, Hội phó hội niệm Phật nhưng khi chết thì cũng như chưa từng có sự chuẩn bị cho cái chết, khi chết toàn thân tím tái, thậm chí học cả máu. Vì họ vừa sân hận, vừa tiếc nuối: **“Vì sao cả cuộc đời mình tu hành mà bị như thế này!”**.

Hòa Thượng dặn chúng ta: **“Chúng ta phải chuyển đổi được chính mình. Chính mình đã chuyển đổi rồi thì mới là “cảnh tùy tâm chuyển”, thuận cảnh, nghịch cảnh, thuận duyên, ác duyên bất cứ cảnh duyên nào chúng ta cũng đều chuyển đổi được. Chuyển đổi được chính mình mới là chân thiện mỹ, làm chủ được tập khí phiền não của chính mình đó mới là chân thiện mỹ”**. Khi tâm chúng ta chuyển đổi rồi thì hoàn cảnh xung quanh sẽ đổi.

Chúng ta đừng khoe: **“Tôi tu trước anh, tôi là huynh trưởng. Anh tu sau tôi, anh chỉ là tiểu đệ, anh chỉ đáng là học trò”**. Trong nhà Phật không tính thời gian dài hay ngắn, thời gian không phải là công phu. Công phu là mỗi hành giả có công phu chuyển đổi được tập khí phiền não của chính mình, phải biết chuyển ác thành thiện, chuyển mê thành ngộ.

Nhiều khi chính chúng ta có thể nhìn thấy rõ ràng tập khí của mình nhưng chúng ta vẫn cứ không thay đổi. Chúng ta biết mình tham nhưng vẫn tham, cũng có chuyển đổi nhưng chỉ là chuyển đổi đối tượng tham chứ không chuyển đổi tâm. Trước đây chúng ta tham tiền, tham địa vị thì bây giờ chuyển sang tham danh, tham Phật pháp. Tham Phật pháp vẫn là tham. Người ta khen thì chúng ta vui đến ba ngày, người ta chê thì chúng ta phiền não đến sáu ngày. Vậy thì chúng ta chuyển cảnh giới hay cảnh giới chuyển chúng ta? Nếu người ta muốn chúng ta vui thì người ta khen, người ta muốn chúng ta buồn thì người ta chê. Chúng ta bị cảnh giới lôi kéo xềnh xệch thì chúng ta hoàn toàn không phải là chính mình nữa. Hòa Thượng nói: **“Công phu chuyển đổi được chính mình là công phu thấp nhất, nếu bạn chưa chuyển đổi được chính mình như vậy thì bạn không có tu hành gì cả!”**.

Những người tu hành lâu ngày mà ngày ngày vẫn bị tập khí xềnh xệch, bị xỏ mũi đi như đất mũi con trâu. “*Tài sắc danh thực thù*”, “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”, “*tham sân si mạn*” ngày ngày lôi chúng ta đi xềnh xệch. Đó là lí do vì sao chúng ta ở trong ngôi nhà giải thoát mà không được giải thoát, vì sao chúng ta ở trong ngôi nhà an vui mà không được an vui. Phật dạy: “***Cần tu Giới – Định – Tuệ, diệt trừ Tham – Sân – Si***”. Phật dạy chúng ta diệt trừ tâm tham chứ không dạy chúng ta đổi đổi tượng tham. “*Tham*” là đầu mục của các tập khí xấu ác khác.

Hòa Thượng nói: “***Chúng ta sống ở thế gian này, những việc không vừa ý đạt đến 80 - 90%. Nếu bạn không chuyển được cảnh giới thì kiếp nhân sinh này của bạn chỉ ở trong phiền não, không có được sự an vui***”. Việc thuận ý vừa lòng chỉ có 10% đến 20% nên chúng ta luôn phiền não. Mỗi chúng ta đều là một phàm phu, mỗi chúng ta đều “***xúc cảnh sinh tình***”, khi tiếp xúc cảnh thì “*hỉ, nộ, ái, ố, ai, lạc, dục*” đều biểu lộ. Cho nên chúng ta phải biết chuyển đổi chính mình, nếu không thì chúng sẽ bị tập khí xỏ mũi mình kéo đi xềnh xệch.

Thế gian này “*mê*” và “*ngộ*” khác nhau ở chỗ “*mê ngộ*” ít hay nhiều, mê sâu hay mê cạn, ngộ sâu hay ngộ cạn. Nếu chúng ta nhận ra trước thì sẽ không dẫn đến sự sai phạm, đó là ngộ. Chúng đã sai phạm rồi mà vẫn không biết, có người can thiệp rồi mà chúng ta vẫn không biết thì đó là mê quá sâu. Chúng ta mê ở trong cách thấy, cách nhìn, cách nhận biết của chính mình. Người giác ngộ, có sự phản tỉnh cao thì họ đã kiểm soát từ ở ngay khởi tâm động niệm, hoặc khi vượt ra ngoài khởi tâm động niệm, hình thành tạo tác rồi thì họ phát hiện ngay. Còn chúng ta ngay khi đã hình thành tạo tác rồi mà chúng ta vẫn chưa nhận ra vì chúng ta mê quá sâu. Bài học hôm nay, Hòa Thượng dạy chúng ta: “***Chuyển đổi được chính mình mới là chân thiện mỹ. Chuyển đổi được chính mình thì ngay trong cuộc sống thường ngày của bạn sẽ là Thanh Tịnh, Bình Đẳng, Giác Ngộ***”.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!